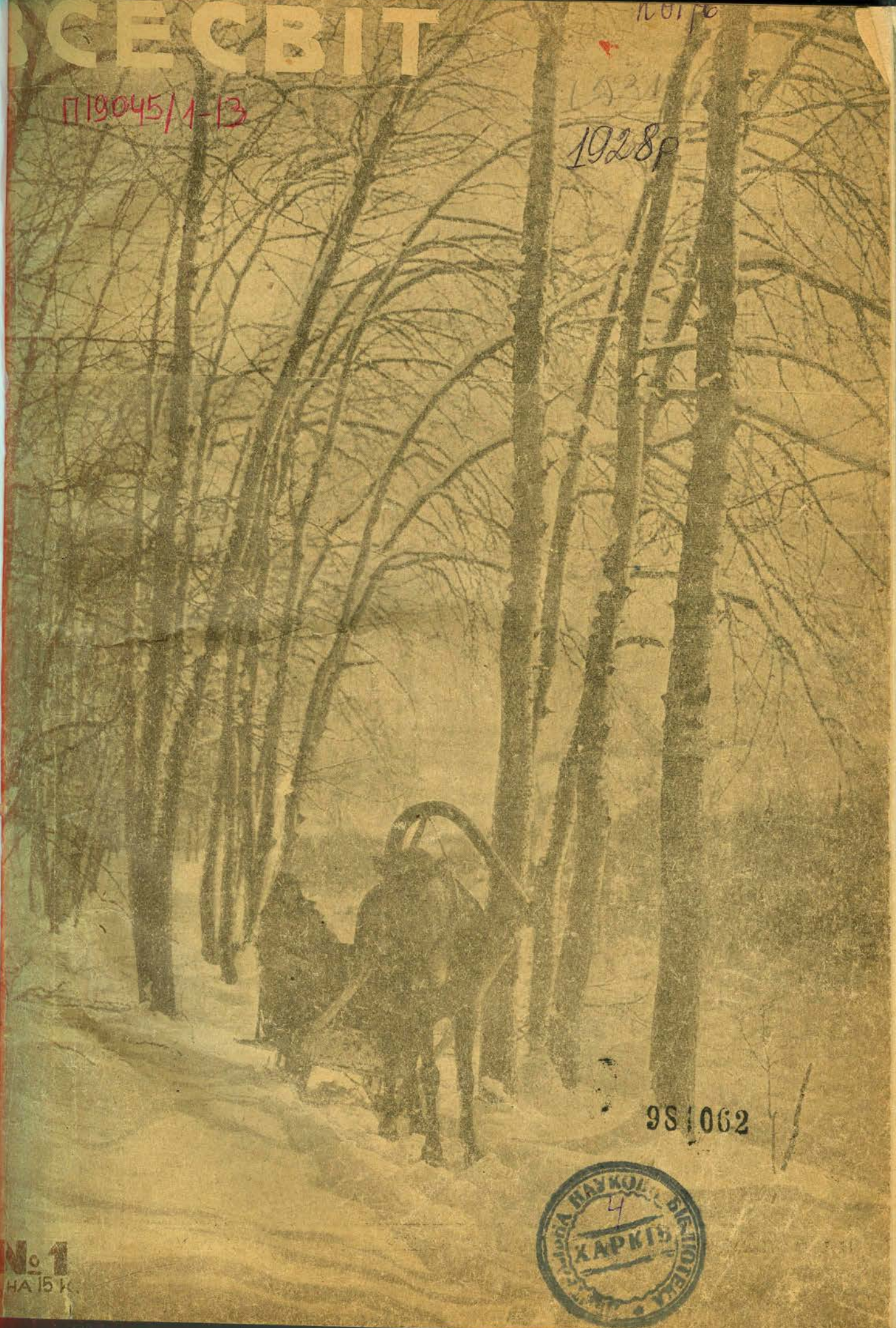

СЕСВИТ

№ 0170

П19045/1-13

1928р

981062

№ 1
НА 15 К

НА ОБКЛАДИНЦІ—Фото-етюд С. П. КРАВЦОВА (Криги) —„В ДОРОЗ

125176

ЦЕНТРАЛЬНА НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА Х.Д.У.
Inv. № _____

IV ВИДАННЯ IV

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

№ 1
1-го січня
1928 року

ВСЕСВІТ

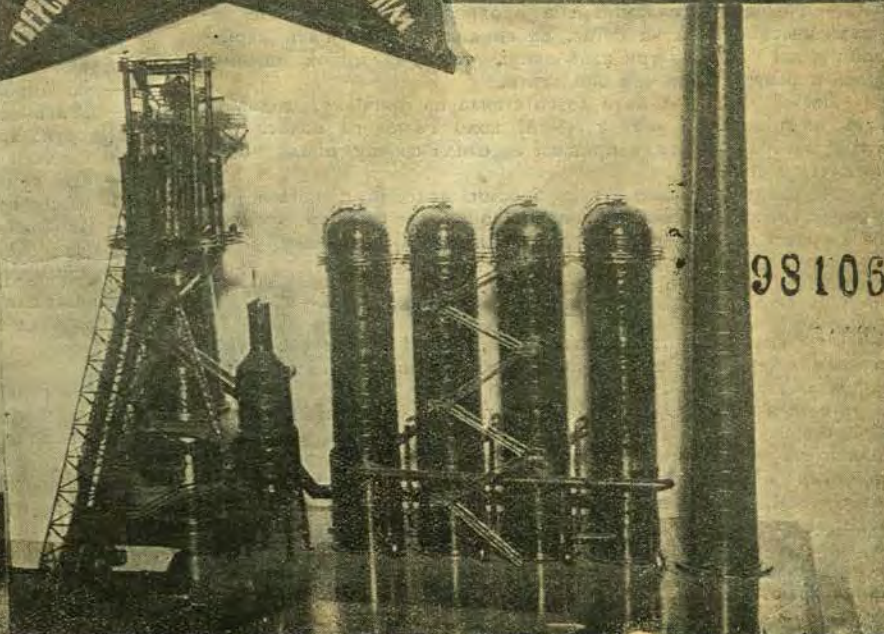
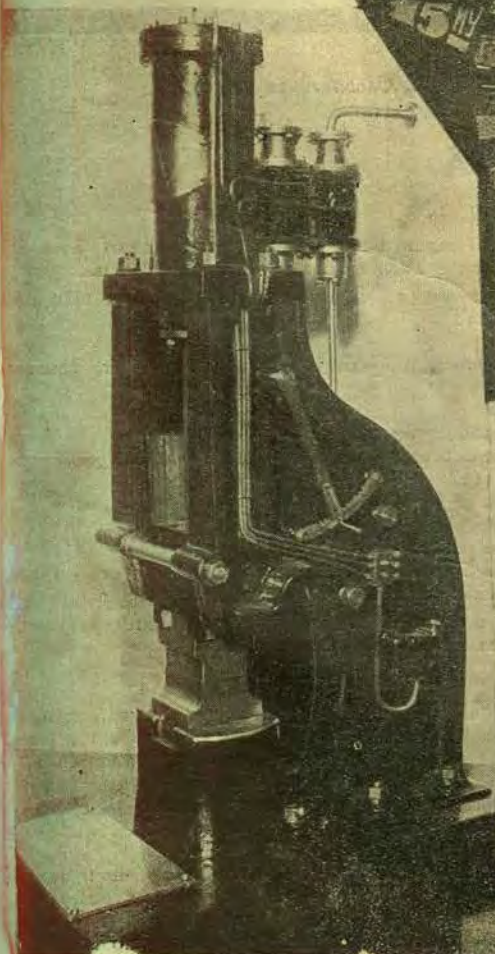
ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

РОБІТНИКИ—XV З'ЇЗДОВІ ВКП(б)

Подарунок робітників-дерево-
обробників м. Архангельська.
Шахи, зроблені з мамутової
кістки. На фотографії білі шахи.
Посередині Зоря—подарунок з'їз-
дові від тверських текстильників.
Портрет В. І. Леніна, зроблений
із ситцю.

981062

ПОДАРУНКИ XV З'ЇЗДОВІ ВКП(б)

Подарунок з'їздові від робітників та службовців державних металургічних заводів ст. Краматорська—модель парового молота; праворуч—модель Макіївської доменної печі. Вгорі ліворуч—подарунок з'їздові від робітників заводу „Червоний металіст“ (Кострома)—модель вітряного рухача

Авіоспорт серед мас. Група членів авіоспортивної організації в м. Славянському

АЗІЯТСЬКА КУЛЬТУРА

Оповідання Семена Скляренка

ПОЇХАВ Денис на світанку. Полотнів схід, тремтіли туманові руки над болотом, померзлі жаби вигукували в озерах, шлях гадюкою через мочарі заліг.

Приказувала мати:

— Не барись, синку. Треба продподаток платити. Не заплати вчасно—цена на остає. За гиндика далуть п'ять карбованців, лві гуски по три карбованці, та й за мішок пшениці щось перепаде, буде чим заплатити.

Поїхав Денис. А маги довго стояла на причілку, додивлялась, як прокотив і зник у тумані коло Гадючого болота віз, а тоді заперла врата, з прив'язі спустила собаку, пішла збоїн покласти коривам.

Від сходу обережно ступав, босими, холодними ногами на стернях світанок, тремтіли т.манові руки над болотом, котився віз твердим шляхом, жалібно дзвигчали обоси, в передку рипів шворень...

Поїхав Денис до міста, на базар.

От і скажи, що таке село? Хатки, вулиці незаметні, клуні, столи, ожереди, запалене чоло кожного, школа, сельбуд та сільрада. Тило в селі.

Не те в місті. Окаті автобуси, пузаті вантажні машини, вередивий трамвай, голосисті візники, міліціонер із червоною плакою на розі вулиць, блискучі вікна крамниць, чомусь нафарбовані жіночі губи, знов очі дівочі, що їх сині смуги оповили; веселі, засмучені, здорові, недужі, молоді, старі—люди, люди, люди. Вулицями рух, на майданах людські мурашники, на околицях високі димарі і ще на околицях великі виробні, де крізь вкна видно рсспалену на воду крицю, залізо, де машинки грають свою рівну, нудну, а разом з тим і веселу пісню.

І Денису, що сьогодні світанком покинув тільки своє село, Денису, що звик до простої хати, де двоє викон, де тільки мати й він, де вночі міцно спить все, де село туманами дихає,—

Денису так важко слухати гомін міста, так важко його зрозуміти, Денису так б'ить голова, б'лять руки, ноги.

Просто все склалося. Крамар запитував, Денис відповідав:

— Почім гуси?

— По три...

Крамареві руки помацали м'який гусячий пух, помацали біле гусяче м'ясо.

— А гиндик?

— П'ять карбованців...

Ще рука крамарева торкнулась мішка з пшеницею.

— Скільки тут?

— Три пуди.

— Почім пуд?

— Карбованець...

А потім Денис поклав мішок у крамницю під стіл, гиндик та гуси примостились в куточку, де картопля лежала.

Зашелестіли в кишені три папірці новенький червонезелена троячка та жовтий карбованець.

Загули гудки за містом, швидче забігали трамвай, навантажені, мов черепахи піском, поповзли вулицями авто, розіштовпав базар, а крамарі брязкотіли довгими залізними проточниками.

Пригадав, як мати прощалась. Сказав Денис:

— Поцілуйте мене, мамо.

Поцілувала мати.

— Не барись синку. А коли пізно, то проти ночі не їдь у місті, на постоялому заночуй, а до дому ранком повертайся по видному.

То коли почув Денис гудки виробень, коли ухо його заморщилось, коли сонце червоніло червоні плями за вікнами, коли чики повкало на вікна, звернув Денис у вузький завулок за базаром, ровпріг на постоялому дворі коня, збрюгу та шави

о хати заніс, засипав коню на ніч мішанки, а сам ліг спочити, а твердому дерев'яному л'якові.

За вікном метушилось, немов кудись пориваючись, місто, орба плывла вулицею, запалювались лихтарі жовті, блискучі...

Аж біла серця, в кешені, лопотіли три папірці: новенький ервінець, зелена троячка, жовтий карбованець.

Погукало місто:

— Вийди на вулицю. Світло... музика... танки... Прийди—

І послухав Денис, пішов.

Вулицями туман котився, і, мабуть не туман то, а дим виобень. У гвинці весело грали три гармошки і хтось п'яно-яно співав. Крізь вікно видно було, як бігали кімнатою прилужники, як наповнювались вщерть пивом шклянки, як біла іна через вінце збігала на столи, падала каваками на підлогу.

Не одна пивниця, а багато. Гармошки, скрипки, чорні трументи великі, що грають так, немов гурт парубків та дівчат співав веселої, бадьорої пісні.

Ще вулицями міста каштани посаджено, листаті каштани, до вдень кладуть тінь на асфальт, а вночі кортить їм все заховати від блискучих, жовтих очей автобусів, від людського ока се кортить заховати.

А як не ховають все каштани, то Денис заглядів на слові в затінку дівчинку. І дівчина його заглядела, привіталась:

— Здоров, Денисе.

Здивувався Денис. На бік одійшов, подивився, як світло ікон пивниці лягло на обличчя дівоче, як заблищали золоті би, як очі дівчини подивились до нього. Та й запитав.

— А ти мене знаєш?

— Звісно. Ти звідки?

— З Свининця.

— Чого-ж тебе не знати. Це де князя Бобринського якомія була. Добре знаю, бо там служила.

Так радісно було в чужому місті, на незнайій вулиці, де люди чужі й порожні, зустрінути когось знайомого, зустрінути дівчину, що знає Свининці, знає економію, що може пригадує, як батько Денисів служив за натажника в пана...

— Сідай, хлопче.

І сів Денис.

Засміялись очі д'вочі великі, чорні, червоною каблучкою вирізались нафарбовані губи, як два вогники в роті заблищали зуби вигнулось гадюче тіло.

Вулицею заголосив авто, двоє великих

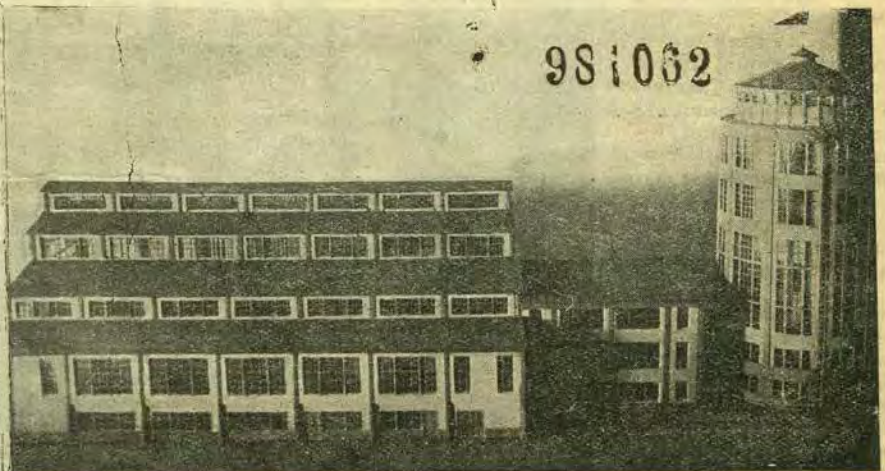

Вісери фізкультурниць у робітничому клубі

лихтарів очей дві смуги поклали на брук... заховались лихтарі за роком.

Сонце зустрів за містом. На роздоріжжі, де шлях від Озерища до Головагого перетинав шлях до міста, зустрів зде, вередливе сонце. Довго воно дратувалося, дровичлось на сході, довго червона, зелена та блакитна барви, мов мережка снувались краєм неба, вип'ядось сонце на хвилину, червоною хліби-

РОБІТНИКИ XV З'їЗДОВІ ВКП(б)

Подарунки з'їЗдові. Ліворуч— від робітників Надеждинського заводу— модель доменної печи № 5; праворуч,— від робітників трьохгорної мануфактури—макет електростанції

ною, а тоді впірнуло в хмари, а з під сонця, від сходу покотив вітер, заграв перекотиподем, забренів дротами телефона.

І коли повіяв вітер, коли немов його хто поцілував холодними губами, віжки за люшно прив'язав Денис, замислився.

— Ніч була. Довга ніч. Двоокий авто, дівчина Катеринка, цивниця, гармошка... пиво... пиво...

І знов вулиця. Холодна, порожня, темна. Тільки лихтары від рогу до рогу світили. Садок якийсь. Червоні, нафарбовані губи холодні, а тіло в'яде, як рибина під сонцем.

Вітер війнув. На хвилинку сонце визирнуло з-за хмар, щоб думки розвіяти і втонуло в хмарах.

Кінь мішанку кінчив. Іржав, бо пити кортіло. А до дому важко було втрапити, бо перед світанком зовсім спорожніли вулиці, затихли.

Стоять стерні, рососою намочені, отави примерзлі стигнуть. Так кортить матері сказати:

— Поцілуйте мене, мамо.

І щоб мати поцілувала.

А матері чи не те кортить. Вив собака вночі, вітер віконницею бавився, боліло серце матері.

Аж в обід Денис приїхав. Прямо до клуні через город покотив, розпріг коня, воза на току поставив, поклав дугу на шию коневі, віжки в руки взяв, повів коня до стайні, поставив йому обмішку, до хати мовчки ввійшов.

Та й сів на покуті. А мати ткала. Очі такі радісні прозорі. Коли ж Денис невеселий, засмучений.

Зачитала:

— Занедужав може?

— Болить мені, мамо. Ні копійки не привіз. Все пропало.

Затужила мати, на варстат схилилась.

А Денис промовляє:

— Поцілуйте мене, мамо.

І далі каже:

— Не цілуйте мене, мамо.

Засмучена мати, сльозами вмита, Денис на покуті, мов камінь, а на комині кошеля руде верещить: вгорі — пече, вниз страшно скочити.

Заплатили продподаток. Не копійками, а сльозами заплатили.

Поїхав Денис до району, гроші віддав там, помітку видали, над вечір додому повернувся, та й розмовляв із матір'ю.

— Заплатив, мамо, все віддав. А ви не плачте—моя провина—сам відроблю. Взимку весь гній Каленику на поле вивезу, от і повернемо позичене.

Зітхнула мати.

Вийшов Денис на двір, кругом клуні тричі обійшов, вилонив довгу очеретину, горобців у клуні поколошкав, до хати знов повернув.

А мати тим часом надумалась.

— Оце, Денисе, така моя думка. Чим поневіряться одним на досвітки взимку вчащати, треба тебе хлопче оженив. Поглянув Денис на матір.

Сидить вона немічна, болять їй руки від горшків, круп поперек від важкої помийниці, а в очах така любов, такі зорі, чисті ті очі, лихої думки в їх нема.

Сів Денис.

— Ні, мамо.

Зирнула стара вулицю, а на призьбі Андрійця Миколи немовляток сидять і нечкові рученята позують, немов бавлять сонцем.

— Треба, синку. Треба. Коли-б то невічку.. овуку...

Збіглись зморшки лом, край рота запади, а очі такі суворі.

— Не треба... Не вна, мамо. Мовчав я, чого не казав про те, гроші поділись. З дівною я гуляв непушою, пропив гроші, цілував.

— Не треба... Не вна, мамо. Мовчав я, чого не казав про те, гроші поділись. З дівною я гуляв непушою, пропив гроші, цілував.

— Ти-ж казав, вкра... Не гроші вкра, а що найдорожче в мене, черствою рукою брали. Нічого в мене ма тепер, мамо. Нічого.

Діти Андрійця Миколи втішались сонцем, вийшла мати, молода Олена Андрійчиха, забрала дітей до хати, бо мовчав, нути діти, коли холодно село увечері обгортає.

Діти Андрійця Миколи втішались сонцем, вийшла мати, молода Олена Андрійчиха, забрала дітей до хати, бо мовчав, нути діти, коли холодно село увечері обгортає.

Діти Андрійця Миколи втішались сонцем, вийшла мати, молода Олена Андрійчиха, забрала дітей до хати, бо мовчав, нути діти, коли холодно село увечері обгортає.

Діти Андрійця Миколи втішались сонцем, вийшла мати, молода Олена Андрійчиха, забрала дітей до хати, бо мовчав, нути діти, коли холодно село увечері обгортає.

Далі казав Денис зажуреній матері:

— Горє мені, мамо. Гуляв я в місті всеньку ніч з дівкою, пропив я тоді гроші, мамо, всі до останку. А тепер погані мені. Заслаб я, мамо. Сьогодні, коли податок платив, до карні ходив. І ще буду ходити, бо треба лікуватись, мамо. Покину кров з мене вигнає Довго буду ходити.

Звисли руки старі, поцілував червоний вечір пітні вікна, чорна рама і червоні шибки вималювались, комині, позіхнула кішка на черені.

Схилив голову, руки Денис, вийшов, стола притулився, гарчим чолом на холодний твердий стіл ліг, кінчик.

— Недобра хороша в мене, мамо. Казав мені дівчина непушати, коли не хотів з нею до пивниці йти, що аз я, що культура на азійська. А яка-ж культура у їх, мамо?

Нічого не відповіли матері. Захлипала, заплакала, як мала дитина.

— Поцілуйте мене, мамо.

— Поцілуйте мене, мамо.

— Поцілуйте мене, мамо.

— Поцілуйте мене, мамо.

— Поцілуйте мене, мамо.

— Поцілуйте мене, мамо.

— Поцілуйте мене, мамо.

— Поцілуйте мене, мамо.

НА ВИСТАВЦІ, ПРИСВЯЧЕНІЙ 10-РІЧЧЮ ЖОВТНЯ В БЕРЛІНІ

*) Повпред СРСР в Німеччині тов. Н. Крестинський, **) Голова Т-ва Друзів СРСР—проф. Фукс, ***) Генеральний секретар Т-ва Друзів СРСР—Е. Баррон, ****) Проф. А. Гладстенер

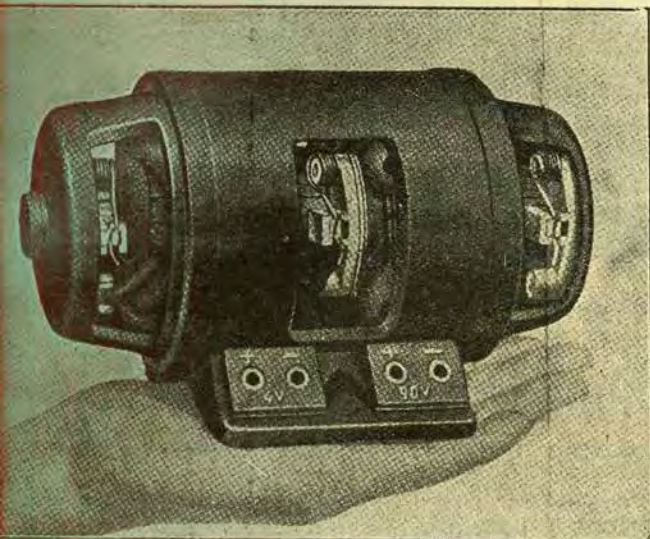
Павільон виставки

Підійшов до матері—зупинився.

— Ні, не цілуйте мене, мамо... Не можна. Гнила кішка у мені.

Догоріло багаття за селом.

Лікар колов гострою голкою тіло, вливав у жилах прозору рідину, що гнила кров руйнує, прикаував лікаря.

кордонна новина: умформер для навантаження акумуляторів до радіоапаратів, важить лишень 3 1/2 кіло.

— Не турбуйтеся. Культура—велика річ. Ніяка хвороба не страшна. Пройде рік і знов будете здоровим чоловіком. І згадки не буде...

Коли йшов полем за шість верстов додому Денис, пухирі відли на тих місцях, де лікар колов, дерев'яніло тіло, а дощі початку, а згодом мороз добре дошкуляли.

Жалібно співали в степу дзвони телефона, хтось тугу чи радість ними передавав за тисячі верстов, вихрив вітер, мороз плив у кінці пальців, а думки розмогувались ланками.

— Хвороба? Не хвороба, а поле занехає: не дбай за поле—пропаде; виори, підлікуй—житом зацвіте.

— Жінка добра? Борозний віл—товариш. Ти ріллею піди, а винаймай, а він нехай борозною простує, до пуття борозну складає.

І коли думав Денис про ту жінку, що як підручний віл йому в

До подій у Кантоні. Б. А. Похвалінський—генеральний консул СРСР в Кантоні

тяжкій роботі допомогати буде, от і згадував Сав'яку Приходьківну, пригадував її веселе чоло, її безжурні очі, здорові руки... стан... чудову дівчину пригадував.

В очах Денисових надія мерехтить.

— Побратись, діти.

А з боку вітер:

— В'ю... у...у...у...

Тай засліпить очі Денисові.

Зупинився Денис, вітрові гукне:

— Не борсай. Не азійської ми культури, ми люди тієї культури, що от як земля немось плодити, жити нам кортить і щоб жили наші діти.

Вітер знов:

— В'ю...у...у...у...

Холодний вітер.

Був великий піст, ще раніш пилипівка пройшла, на м'ясиці почало село весілля справляти, почали парубки від перелазу до перелазу ходити, почали гарбузи за собою носити.

А Денис спить, коли всі розбуркані, коли в кожній хаті радість цвіте. Ще-б не спати, ще-б не спочинуті, коли до лікарні шість верстов, коли ноги болять і коли лікар твердо сказав, що вже після спасівки йому жінку взяти можна, що незабаром кров у його тілі буде така, як от кров молодого ягнятки.

Спить Денис у м'ясиці, снить про веселе обличчя Сав'яки Приходьківни, ввижаються йому безжурні очі, здорові руки, веселе чоло.

А матері не спиться. Мовляв, все село гуляє, а син лежить. Одягла стара латану кожанку, курку під полу взяла та й пішла навпростець за кладовище до шептухи-ворожки Валкової.

Довго шепотіла баба шептуха.

— А поперек йому болять?

— Ні, нічого.

— То може очі над вечір запоною застилає?

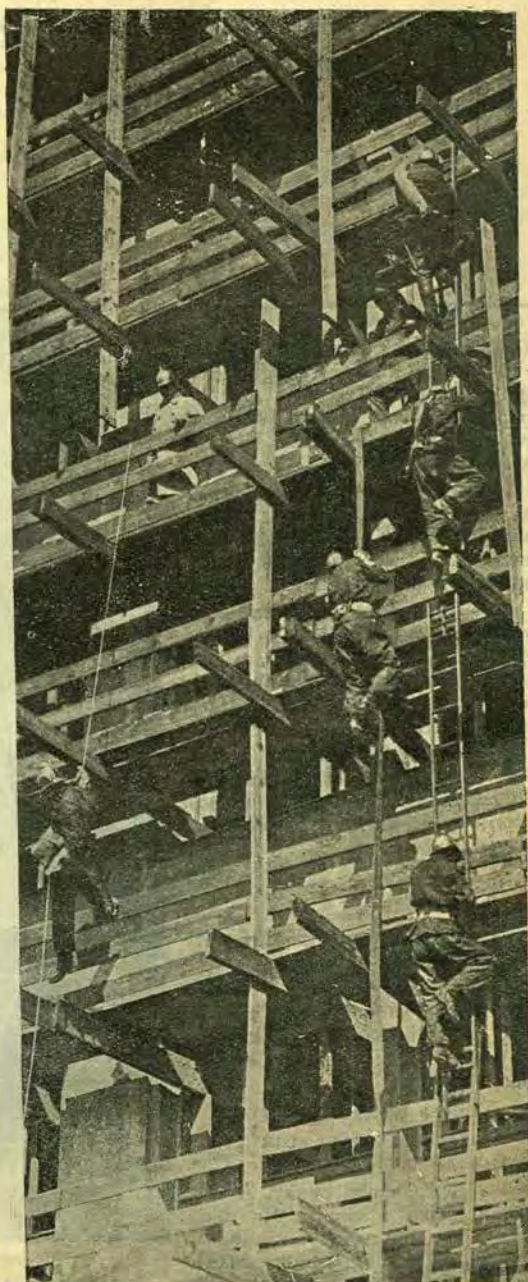
— Ні... Після обід не гикає часом?

— Гикає, бабусю...

Замислилась шептуха, прошепотіла щось, немов зів'ялий лист в дерева упав.

— Серце мені болять, бабусю. Усі парубки женихаються, на кожному подвір'ї бу-

БУДИНОК ПРОМИСЛОВИСТИ

Вправи пожежників на будинкові промисловости в Харкові

Микола Ковальчук

Під стихлий шум, під стихлий гамір
Як хороше відчуть снагу,
— Берези голими ногами
Загрузли й мерзнуть у снігу.

О, краю мій! Неспокій віхол
Минув отак, як кожна мить.
І дивно як: навколо тихо
І над беревами блакить.

Ну, як стоять? Ну, як мовчати?
А серце сипле дріб дзвінкий.
І віхоли, мов ті дівчата
Пішли веселі у танки.

Пішов би сам туди, у поле,
Де грають скрипками сніги.
... Я не схилось мабуть ніколи
У мене вистачить снаги.

У мене вистачить завзяття...
— Як висловить? Як передать?
Там обрій запалив багаття
І ніч в снігах бредє бліда.

І стихла даль.
І стихлий гамір.
— Як хороше відчуть снагу!
... Берези голими ногами
Загрузли й мерзнуть у снігу.

бон та скрипка виграє, а в мене — домовина, а не хата. Ще каже, що й не думає жінку собі до парі шукати. Запало йому в голову, що занедужав, от і лежить.

Щось прошепотіла ворожка, не то молитву, не то лайку, вип'ялась на лаву, шмагток скла бемського в'д ікони взяла приказала немов зважила.

— Потовчіть це скло. На порох потовчіть. Зварть кашу гречану круту, скло сюди засипте, нагодуйте його. а ні одного слова йому не кажіть. Як рукою зніме.

Снилось ще Денисові в той день, що вже весна прийшла. Поглянув зпросоння у вікно — зима... а мати з вулиці до хати йде.

Веселіло серце з ранку.

Морозяні сні розвіяло сонце, вискочило горбцем воно веселим на небо, на сніг теплу руку поклало, задворкогіди сніги, заплакали стріхи дрібними краплями.

А після обід—не те.

Приказала мати, коли стіл прибрала.

— Добре поїв, синку. А ні крихти каші в місці. Як би так що дня їв, то де та хвороба подлася. Де поділася-б гнила кров...

а околиці Харкова. Фото-елюд С. П. Криги

І навіщо кров пригадала? Погано зробилося Денисов, запекло, зар'зало, а кров, так справді чиста, не гнила кров тілом полилася. Важко було, не сила дихати, не сила встати.

Ось-ось, здавалося помру. Мов помелом промайнула через село мати, ворожку привела.

Стогнав Денис.

— Помру, мамо. Як азіят. помру. Дихати важко, пече середині... помру.

А ворожка біла печі шопотіла. На великодну паску свідченою водою бризкала, з водою глини непочатою водою хаті кропила.

Залоскотав вечір сніг пунивий, защебетав мороз, зарпіді сани повз причілок.

Хотів глибоко-глибоко дихнути Денис, аж руки над селом підійняв... та й не дихнув.

Ударили в дзвін до вечері.

Ходить селом мати, а за нею собаки бігають.

Приказує мати:

— Азяти ви. Азятська культура... у-у-у...

І далі йде селом. Розхристана, невмита, нерозумна.

Ходить мати, шукає азіятського сина забрала.

А не знайти їх матері.

Глиняний посуд для оздобу столу, вироблений селянами-гончарами з Опішні на Полтавщині.

МУЗЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Стаття Д. Листа

ЩЕ ОДИН значний злупоток в галузі національного будівництва Одеси — музей української культури. Міститься він у невеликому білому палаці, колишньому об'єктові сіягельних вельмож — Нарішкінних.

Побут і культура, етнографія й економіка всіх народностей, що заселяли степову Україну, представлено в найцінніших пам'ятках старовини. Їх розвішано й порозставляно в галіях, високих залах з пошлоченим орнаментом.

Свою створинною віє від музейних експонатів. Гончарні вироби, різнокольорові килими, картини й писанки, національні вибрання українського степового селянства різних епох, рушники та калійні вироби, примітивні меблі, різна селянська утвар — все це освілюється яскравими фарбами національного українського фольклору.

Ось дерев'яний плуг, без колес, дві частини його скріплені лозою. Лише невеликий шматок іржавого заліза набито на його дерев'яний лезо. Цьому плугові 200 років.

Скільки десятигн зорано ним на родючих панських ланах! Це рідка пам'ятка старовинної культури. Його найшли в сараї десь п.д. Жмеринкою селянина, що дістав у спадщину від своїх дідів. Поруч рало — попередник плуга, що потім використовувалось тільки для проорювання. Це рало набито з двох дрючків з залізним наконечником.

Далі — старезний молдавський калійний варстат. Два століття тому на нім працювали молдавські селяне, що населяли тоді степову Україну. Збирачі музею випадково розкопали його поблизу села Слободзеї.

В музеї в цінах колекція картин і далекого минулого України. Ось козацькі стилізовані портрети — „Мамзай“. Під ними написи в віршах або ритмованою прозою. Ось колекція посуду — мистецтво старовинної української орнаментики. Дивовижно художні зарисовки на посуді, на крашанках. Ці зарисовки належать самобутній творчості художника Ждахи, що жив наприкінці минулого століття в селі Білявці п.д. Одесою.

Близкий посуд у своєрідному стилі українського орнаменту, — творчість українських селян-гончарів із відомої Опішні на Полтавщині. Тут же в і не така складна, але оригінальна робота кийських кустарів — глиняний росписний посуд, тонкі гончарні виоби кустарів з Березівського району Одещини і грубувата, майже без орнаменту посудина, зроблена з кепської глини кустарями села під Одесою.

В музеї зібрано рідкі й коштовні експонати українських килимів. Кольор і тон української культури за багато віків. Килими кийських селян XVIII-го в ку, подільських, полтавських. Різнобарвні вишивки, незитрі малюнки тварин, ландшафту, рослини, верхників, танків, живі малюнки українського села. Килими зроблено з вовни, пофарбованої рослинними фарбами.

І тут же килими, де не важко розрізнити вовну, покриту дешевою аніліновою фарбою, що широко вживалася в XIX-му столітті. На килимах степової України переважають малюнки вазонів з квітками. Бесарабські килими люблять свій маюнок — букети квіток на чорному фоні. Потім самобутність стилю українського й молдавського стирається, і чим далі тим тяжче відрізнити стиль і походження килима. Вони тісно переплетені.

Ось на столі, вкритому червоною матерією, зберігається старовинна запорізька зброя. Духом бойової вільної Січи віє від цих експонатів. Скільки нещасливих турецьких голів скотилося від влучних ударів цієї дамаської шаблі!

Скільки козацьких рушниць було набито порохом з цього оленячого рогу, що був зачорощам за порохівницю! Коли шаблю передали до музею, то з стали леза зміли застигла кров і під нею найшли золоте арабське тавро.

Очі розбігаються по стінах, полицях і вітринах. Скрізь яскравий колорит малюнків і вишивок.

На посуді, на килимах, на меблях і на одягові. І кожен колір оригінальний, кожен відображує економіку й побут своєї епохи, населення, класи.

Поруч експонатів та пам'яток — пережитків сивої давнини та рудини, якийсь дивно бачити ще такі нелавно вживані, що ще й досі збереглися в консервативному побуті нашої сільської дійсності.

Ось наприклад ткальний варстат, що має більш 200 років. На ньому колись працювала стара селянка, молдаванка, і від неї він перейшов у музей.

Трохи віддалік — щось подібне до міського буфета. Це практична дерев'яна установка, гарно пофарбована й барвисто росписана, вивезена недавно з Ново-Миргорода на Зінов'їщині. Далі — старомодний вулик — при одне дупло.

Радянське село стає на твердий шлях тракторизації, машинізації і вже розкрпачилося від застарілих дідівських примітивних способів господарювання. Але поневолене селянство царського часу, чи могло воно мріяти про машину, про електро-лампочку? І ось в музеї ми бачимо старе село поруч з новим, радянським, що прямує до нової культури.

Ми закінчуємо короткий огляд музейних експонатів. Всіх їх не можна перелічити в невеликому нарисові.

Музей української культури і далі робить корисне культурне діло збирання експонатів.

Багато пилу й цвілі старовини змив він з історичних пам'яток побугу культури й економіки степової України.

Незабаром відбудеться його офіційльне відкриття, що буде великим святом на фронті національної української культури й освіти.

Загальний вигляд залі, де виставлено українські килими та керамічні вироби

ЗЕМЛЯ СПОЧИВАЄ

Фрагменти Леоніда Чернова
Фотоетюди С. П. Криги

I.

КРАЮ мій, любов моя! Степи весняні, бездорожні, безмежні... Барвистою запашною ковдрою розляглися вони від Чорного Моря до лісів північних.

Річки повноводні, ліси несходимі. Тріщить гуркотом почорніла крига, бурує, напирив північна вода, реве й виє весняна повінь. На десятки верств навкруги вирують водоспади і спрагла земля п'є холодну хлібодайну вогкість.

Спадає вода—Дніпро ніжно колисає на своїх широченних грудях сотні й тисячі пароплавів, пароплавців, барж, човні і плотів.

Риштують крам, квапляться люде, сплавають в воду дорожочинний ліс.

Небо синє, смарагдове, безкрайне. Сонце ласкаве пекуче.

Рудні глибокі, міста торговельні—кипучі, мурашникові.

Лани родючі, чорноземні, ситі. В-осени червоним важким зерном наливається золотий колос,—тоді ціла моя країна горить неоціненим золотом і неперповнені неказаними пахощами ласкаві вітри гуляють по шурхотливих хвилях цього половіючого моря.

Волошки—васильки, гречка, льон. Важкі голови сонячників схилиються перед батьком сонцем.

Вкриває лани трудящий люд. Квапливо мхають руками косарки, а десь уже тонко співають ненажерливі молотарки.

Згромом і свистом гуркочуть довжелезні поїзда важко хлюпають колесами білі пароплави. В південних портах роззявили невиситимі пащі трюми океанські чудища. До-схочу нажеруться золотом пшеницею і повезуть її в чужі далекі країни обмін на машини, шовк, помаранчі, автомобілі, цвяхи, аероплани.

Обсипаються сади... Під пекучим сонцем віда стигають і наливаються солодкі черешні, сливи ароматні, переповнені пахучим соком груші, величезні кулі яблук.

А баржі вже важко хитаються під тягарем сотен мільйонів величезних соковитих смачних кавунів.

Свято врожаю дзвенить радісними піснями чорнооких, в квітах і колосі, дівчат.

Прозоро мережить біла піна далекого осіннього неба.

Закликають і ваблять безмежні стрічки широких ласкавих шляхів.

Взимку вони вкриваються білосніжною пукою ковдрою. Солодки сном спить стомлена літнім материнством щедроземля, щоб на весні знов принести свої золоті дарунки тим, хто кохає як матір, хто пестить поцілунками своєї ходи хто від народження думав про смерті радісно працюючи на її матерніх грудях.

II.

Земля моя—Радянська велика, величезна,—і всі величність її ніколи не відчує той, хто все життя сидить десь у запічку м

нюкою, ліжком та „невідкладними справами“. Не можна відчувати просторів землі, мандруючи в вагоні з Одеси до Харкова, бо приїжджаючи з міського затишного куточка на дачу.

Треба раз на все розірвати кайдани, що ними прикутий до звичної хатини. Геть віджбурнути самоту, що налипло до ніг і заважає рухатись. Відірватись надовго від звичок, від ліжка, від цього, що так заспокоює й присипляє душу.

Тільки тоді можна безумно й безнадійно покотитись простори землі і зрозуміти, для чого так удро й прекрасно з клейких пуп'янок вилуплюється на весні ніжно-зелений молодий лист? Для чого, буйно шумить влітку? Для чого, зірваний жвавим осіннім вітром, довго кружляє — виснажений та пожовклий, — і нарешті вкупі з побраями падає на землю і розіп'ятий смертю — гине в холодній багнюці.

Шляхи моєї землі — несходимі, безмежні.

Ходиш дев'ять, ходиш два, минають дні і тижні попереду — нові шляхи гадюками простяглися, немає їм меж.

Вийдеш на гору, а попереду — ліси, яри, тумани далечінь — кличє, мучить, крає серце, вабить до себе, сил немає стояти на місці, бо трісне серце коли не кинешся на далекий звлик.

Напруж рештки сил, іди, шкутильгаючи вперед.

Ось він перед очима той місток, річка, гай, що кликав вавбив, обіцяв прохолоду та відпочинку.

Але чому ж він такий звичайний та буденний?

Спочити б!

Але як — коли спочити — новий обрій, нова долина — принадна, приваблива — майорять далекі шляхи, цяцькові хати, димок потяга, будинок станції, синя смуга: ліс чи туман?

Не можна спочивати.

Самі ступають стомлені ноги.

Я йду до тебе, далечінь, бо ти кличєш і мучиш мене.

Я йду до тебе, щоб знов упевнитись, що зблизька ти — звичайна та знайома, але за тобою — нові простори odkриваються моїм жадібним ненаситним очам.

Земля спочиває... Простори сповиті бідами межами обріїв і метеликами віхоли. Сніг співає під ногами морозні мелодії — скрипучі і холодні. Сироти — роздягнені дерева мліють на вітрах на хугах.

Земля набирає сил...

Випадкові сани їдуть довгим шляхом і дядько пританцьовує за ними, ляскає долонями величезних рукавиць.

Село засипане снігом...

Дерева в інеті...

Краєвид — мов акварель.

Так, цей краєвид — більше для художника ніж для фотографа.

Але художник-фотограф теж не може обминути застиглого пейзажу зими.

Товариш С. П. Крига — фотограф-аматор, що постійно по

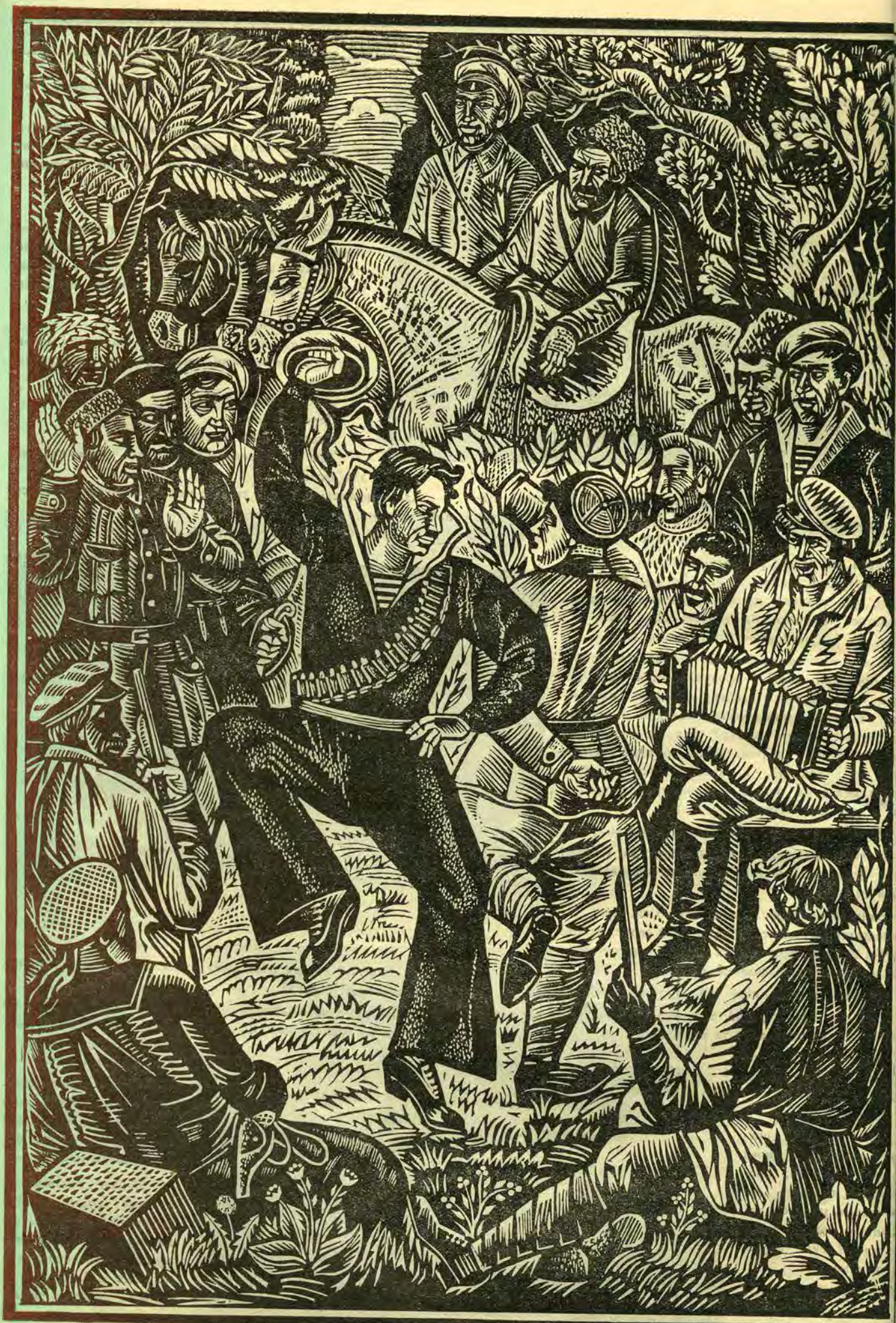
стає „Всесвіт“ своїми роботами, зумів на платівку втілити справжні зимові пейзажі.

У нас дуже мало розвинено аматорську фотографію. І це зовсім не на користь нам. Фотографування — така проста і звичайна річ, що кожен може займатися нею.

Художня фотографія — це теж мистецтво, справжнє мистецтво, що дає насолоду, що може обслуговувати маси.

Надалі „Всесвіт“ міститиме кращі роботи фотографів-аматорів, що надсилатимуть до нашого журналу. Міститимуться не лише пейзажі але й скалки побуту, радянського будівництва і т. д.

УКРАЇНЬСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК

Стаття М. Павленка

ЦЕРЕЗ РІК Українська Академія Наук буде святкувати десяті річницю свого існування.

Отже й десять років ще не проіснувало це молоде огнище української культури.

Українська Академія Наук заснувалася в 1918 р. в часи темної гомонської війни. На долю Академії випало зазнати ті численні, часом занадто криваві „переворотні“, що ними завився Київ.

Кілька разів у ті часи вороги нашої культури навіть завив на саме існування Академії.

Були часи, коли Академія Наук не мала майже жадних штів, не одержувала зовсім платні співробітники її, помешивня зовсім не огрівалось.

Але бодай у заморожених кімнатах і кабінетах у найтяжчім економичного занепаду праця все таки не переривалася й українська Академія Наук не роспалась, а навпаки—все міцнчала.

Минали ці тяжкі роки, потроху кращали умови для наукопраці. Швидко зростала разом з цим і Українська Академія Наук, ця справжня дитина революції на Україні.

Не довго, кажемо, існує ще Академія Наук, але й за ці довгі часи, за часом дуже несприятливих умов, вона досягла вже багато.

Зараз, коли Академія Наук набрала справжньої ваги для війни, коли вона все тісніше й тісніше звязується з відповідними науковими інституціями в інших країнах світу, коли Академія об'єднала навколо себе вчених з іменами відомими далеко за межами СРСР, коли вона так широко розвинула свою працю у всіх галузях,—навіть чи знайдеться той, хто б відмовив Українській Академії Наук у праві мати цю почесну назву.

Це справді так. Почавши з маленького осередку в Києві за років свого існування Українська Академія Наук виростила й перетворилася в могутню наукову організацію, визнану вже навіть і за кордоном.

Усе наукове життя Академії Наук провадиться по трьох напрямках: I—історично-філологічний, II—фізико-математичний та III—соціально-економичний.

Кожний відділ відповідно своєму напрямку має багато різних науково-дослідних установ, кафедр, комісій кабінетів, музії і т. д.

До Української Академії Наук належать такі установи українського значіння, як:

1) Всенародня бібліотека України, це величезне, найбільше УСРР книгосховище й одно з найбільших у цілім Союзі, що лічує в своїм фонді понад 2 міль. книжок, воно все зростає зараз добудовує за для своїх потреб навіть окремий величезний спеціально-бібліотечний будинок.

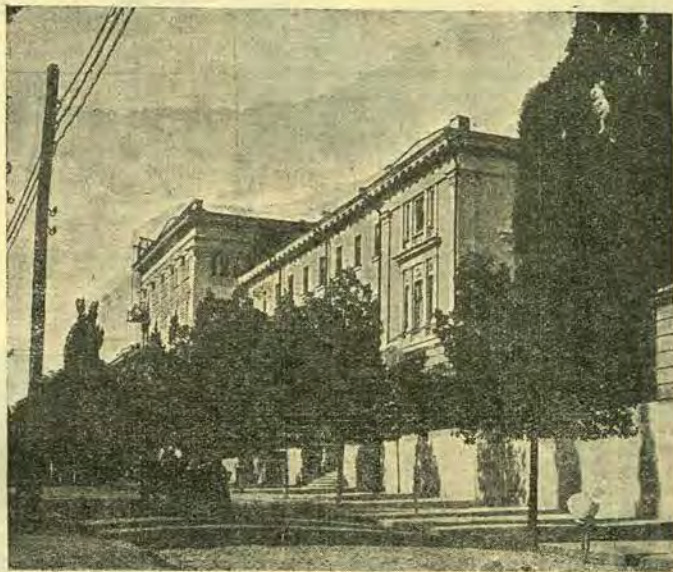
Центральний будинок Української Академії Наук

При бібліотеці є велика читальня, що пропускає щодня до 500 чол. відвідувачів.

За короткий час свого існування ця бібліотека організувала понад 30 різних книжкових виставок і т. і.

2) Музей мистецтва Української Академії Наук—колишня збірка Ханенків. Музей має дуже коштовні зразки всесвітнього мистецтва й переховує найцінніші художні скарби УСРР.

3) Антропологічно-етнологічний Музей ім. Ф. Вовка, музей що недавно ще почав організуватись, але вже значно розрісся й набув уже великого значіння.

Всенародня Бібліотека України при Академії Наук у Києві

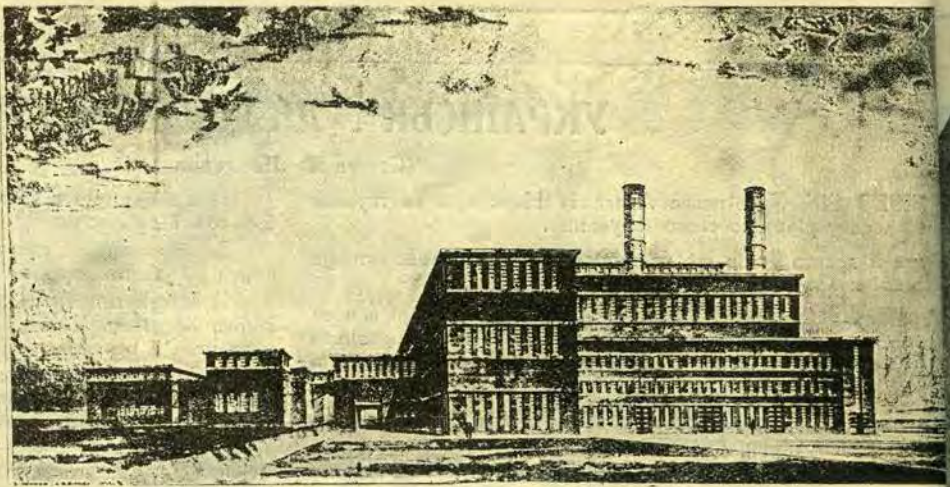
4) Всеукраїнський Археологічний комітет, що переводить дослідницьку роботу в царині археології та провадить роботу по охороні пам'яток старовини. Комітет значно розвинув свою роботу й останніми роками провадить досліди в різних місцях України.

Українська Академія Наук має свою власну друкарню, колишню друкарню Києво-Печерської лаври. Академія широко розвинула свою видавничу діяльність, що з кожним днем усе зростає. Академія нарешті налагодила постійний обмін своїми виданнями з цілою низкою закордонних відповідних наукових інституцій.

Українська Академія Наук має в Києві десяток садиб з будівлями, де росташовано різні наукові установи Академії. Академія займає цілу низку великих будинків. Прекрасний величний будинок „Всенародньої Бібліотеки України“, що чолом своїм виходить на Шевченківський бульвар, спеціальний будинок Музею Мистецтва Академії й розкішний величезний будинок, на розі вулиць—Короленка та Левіна. Цей будинок на десяті річницю Жовтневої революції було передано урочисто Академії. Тут росташовують наукові установи фізико-математичного відділу Академії. Це один із найкращих нових будинків у Києві.

В 1924 р. до Академії з закордону повернувся акад. Михайло Грушевський. З його приїздом швидко почала зростати робота в справі нових досліджень в галузі історії. З приїздом М. Грушевського життя історичних закладів Академії починає швидко зростати, утворюються нові комісії, кафедри, що мають перетворитися в цілі наукові інститути, розвивається видавнича діяльність, відновлюється видання історичного журналу „Україна“ і т. і.

Отже, за 9 років виріс цей поважний науковий заклад, що налагодив справи належним шляхом. Головні установи Академії Наук зараз складають уже майже цілий квартал. В цих будинках провадиться величезна наукова робота. Ця робота говорить про те, якою твердою лодою йде вперед справа нової української радянської культури.

Не зважаючи на велике навантаження станція матиме й лишок енергії. І цей лишок піде на постачання окружної трамвайної колії, що сполучить між собою всі копальні району.

* * *

На березі степової річки Саксагани, біля станції Вечірній Кут, в 12-ти верстах від Кривого Рогу, вже протягом півроку провадиться широке інтенсивне будівництво.

Споруджується величезну бетонну греблю, що дасть змогу утворити величезний водозбір на 6^{1/2} міл. куб. метр. води. Це забезпечить постачання станції водою для охолодження турбо-генераторів.

Споруджується залізо-бетонну основну будівлю станції. Проект цієї станції складений відомою німецькою фірмою „А.Е.Г.“. Кладеться підмурок під турбіни. Вже споруджено мостопідїзні вітки, склади, будинки для робітників.

Строк для побудовання дано надзвичайно короткий—2 роки. От чому на будівництві як найширше пристосовується найновіші досягнення закордонної техніки, проводиться максимальна механізація всіх робіт.

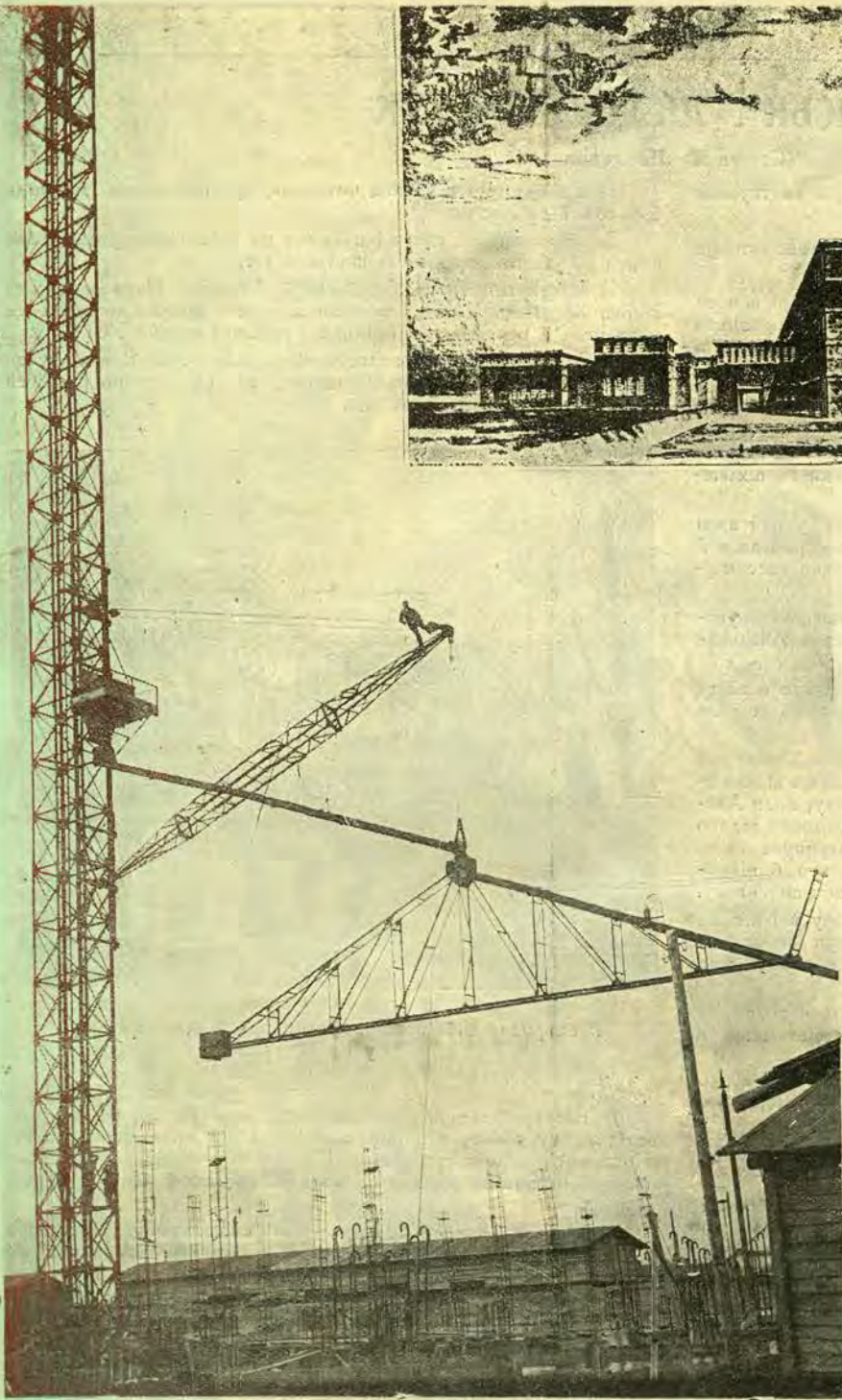
Найзначнішим на будівництві є новий спосіб транспортування бетонної маси.

Звичайної для подібного роду спорудження ручної або вагонеткової подачі бетону „НЕС“ нема. Спеціально споруджена величезна залізна вежа, одержана з Німеччини, зібрана на місці, вежа в 60 метр. заввишки подає бетонну масу жолобами до форм. Цей т. зв. спосіб заливки форм литим бетоном.

Такого способу вживається в нас в Союзі тільки вдарге—меншої височини і звичайно меншої могутності вежу було встановлено при побудованні центрального телеграфу в Москві.

Влітку 1929 року станція почне працювати

М—ИЧ

Вежа для заливки бетону. Вгорі—проект електростанції. Праворуч—кладуть фундамент

„НЕС“

У велетенській тіні Дніпрельстану якимось затуманеним, мало поміченим виникло інше будівництво.

Будівництво далеко менше масштабом, але величезне тим значінням, що воно його матиме для свого району.

Це нова електростанція Південно-рудного треста на Криворіжжі, що скорочено зветься „НЕС“.

Криворіжжя—залізно-рудний центр України, задихається від браку електроенергії.

От чому на зміну 6-ти похилим, маломіцним і зі зношеним архаїчним устаткуванням станціям, що працюють нині, Південьрудтрет буде нову, могутню централь.

30 тис. кіловат нової станції постачатимуть енергією всі залізні рудні Криворіжжя, кілька збагачувальних кварцитових фабрик, місто Кривий Ріг і низку околиць сел. Енергія ціною вдвоє дешевша за винішню—всього лише по 4^{1/2} коп. за кіловат-годину.

НАША ХРОНІКА

ВІЛЬГЕЛЬМ ГЕРГАРТ ГАУФ ГАУПТМАН

До сторіччя з дня смерті

До 65-річчя з дня народження

В. Гауф — відомий німецький письменник — романтик. Народився в Штутгарті 1802 р. Помер 1827 р. Не дивлячись на ранню смерть (на 25 році життя) лишив по собі велику літературну спадщину.

Г. Гауптман — відомий німецький драматург.

Народився 1862 року.

Кращі драми натуралістичного напрямку „Ткачі“ (картини з життя робітників - ткачів), „Самотні“, „Роза Бернт“.

Великою попу-

Гергарт Гауптман

лярністю користуються п'єси фантастичного змісту: „Затоплений дзвін“, „Ганкеле“, „Бідний Генрі“

Деякі драми Г. Гауптмана є в українськ

і перекладі („Ткачі“, „Затоплений дзвін“...) і часто ставляться на сценах наших театрів.

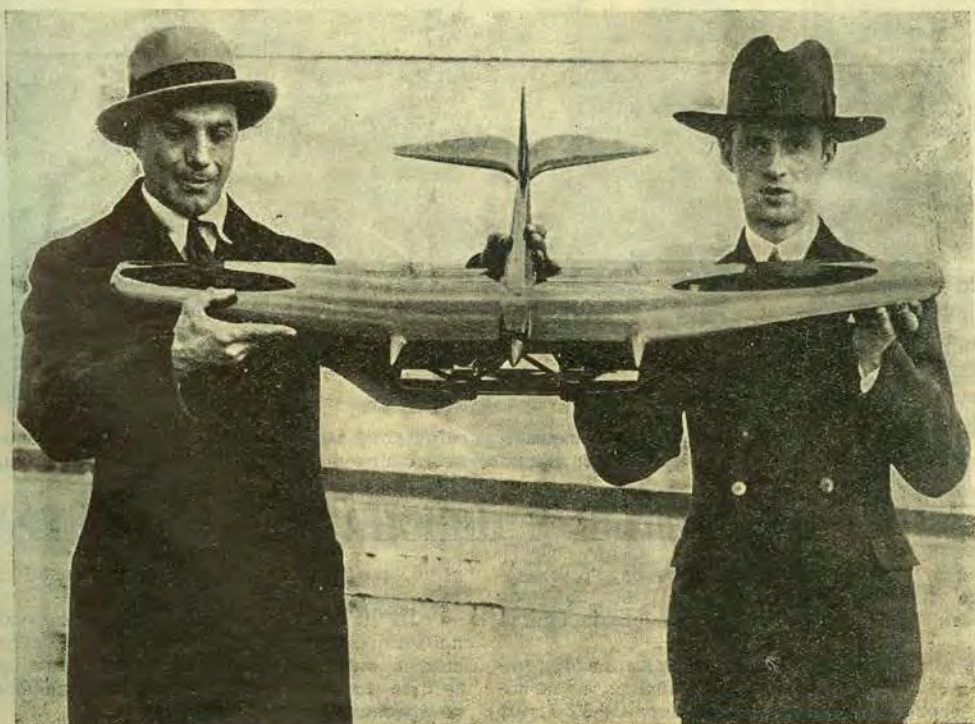
СВІТОВИЙ ЧЕМПІОН

Міс Мітчел — світовий чемпіон цей титул на кон

друкерської машинки, здобула курсі в Мажік-Сіті

Пасажирський авіо-рух між

Америкою і Європою

Левіне, американський мільйонер, що перелетів за пасажиром Атлантицький океан разом з Чемберліном, планує влаштувати пасажирський авіо-рух

між Америкою і Європою. На фото — підготовлена до аеродинамічного дослідження модель майбутнього трансокеанського аероплана.

Будинок прикордонної с. орожі на польсько-українському кордоні. Праворуч — перехоплені в дітей-шпівнів документи

Фот. А. Борисова

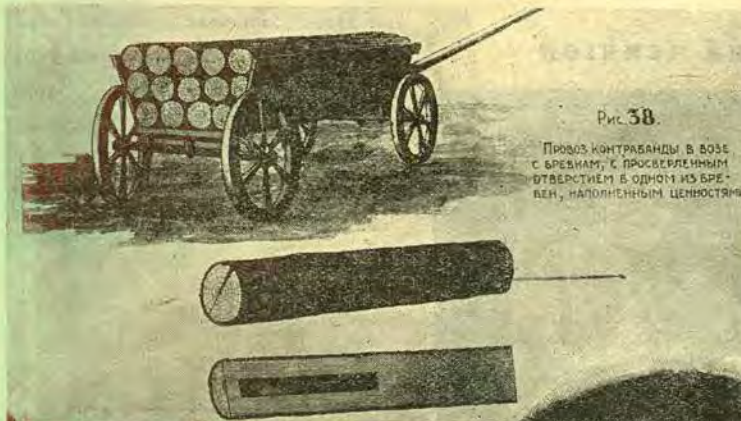

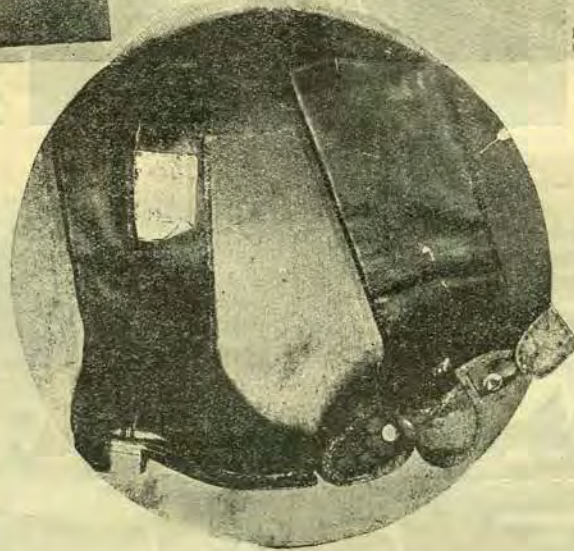
Рис. 38.

Провоз контрабанди в возе с брезням, с просверленим отверстием в одном из брезен, наполненным ценностями

Рис. 46.

Пернос мануфактуры, подростками путем изобретения на себя под брезням

Державні герби на польсько-українському кордоні. Вгорі та в овелі — найбільш уживані способи пресоу та проносу коштовних речей прикордонними контрабандистами

В БОРОТБІ З ШПІОНАЖЕМ ТА КОНТРАБАНДОЮ

Вигнані Червоною Армією за межі Радсоюзу білогвардійці за допомогою західних капіталістів та їхніх наймитів намагаються підірвати міць Радянського Союзу шпівнами та контрабандою.

Щоб заховатись від пильних очей ДПУ вони використовують найрізніші засоби шпівнажу та контрабанди, вони послають для зв'язку через кордони безпритульних 10—12 літніх

дітей, що несвідомо виконують ганебні доручення польської дефензиви.

За 10 років ЧК — ДПУ добре навчилися охороняти соціалістичну державу, стежити за її кордонами і викривати всіх ворогів, що намагаються пошкодити будівництву СРСР.

На наших малюнках показано найбільш поширені способи контрабанди та шпівнажу.

Трєсцтвр

імени

Івана
Франка

„Любов і дим“ Ів Дніпровського.
Постановка Шклярського, оформ-
лення худ. Штофера

Вгорі, ліворуч. Іра—О. Горська; праворуч, божевільний—Горленко. Внизу, ліворуч—фінальна сцена другої дії—„І, ваша смерть буде на заводі“; праворуч—Корній Міхевич

П'єсу Дніпровського „Любов і дим“ Київський держтеатр ім. Франка не випадково ввів у свій репертуар. Це одна з кращих п'єс нашого часу, де авторів пощастило виявити революційний ентузіазм доби громадянської війни на Україні, початок відбудовного процесу наших фабрик та заводів і ролі робітництва в ньому. В яскравих формах автор подає постаті робітників, що мали одночасно обороняти завод і відбудовувати його. Не зважаючи на всі перешкоди енергія робітників дала позитивні результати і завод зріс з руїн. Хоч п'єсу написано

кілька років тому,—вона до цього часу не втратила свіжости яскравости. Про це говорить і те, що її незабаром виставить Харківський дитячий Держтеатр, що спеціально пристосовує п'єсу для малих глядачів. Автор п'єси „Любов і дим“ Дніпровський відомий як драматург своєю п'єсою „Яблуневий полон“, що з великим успіхом йде тепер у театрі „Березіль“. В театрі ім. Франка п'єса „Любов і дим“ знайшла собі талановитих виконавців: постановка, актори і автор дали їй успіх і теплий прийом у публіки.

Фот. Борисов

ЗИМА

ЩЕ в листопаді несподівано наступила зима. Довго не наважувалися почати наливання ковзалок, щоб не підвели ранні морози. Нарешті рискнули. Маленька, але затишна ковзалка „Динамо“, хоч і знаходиться майже в центрі міста—однак їй ніколи не судилося мати велике спортивне значіння—надто вона мініатюрна для цього—зате величезне хокейне поле і 450 метрова бігова стежка навколо—на Металісті—притягують до себе увагу всіх спортсменів Харкова. Найсерйозніші хокейні матчі і конькобіжні змагання розіграватимуться лише тут.

Тут же в кінці січня конкуруватимуть між собою найсильніші команди і конькобіжці на першество України.

Ярко світить зимове

сонце, але йому не під силу справитися з морозом. А він веначе посто собі метою загнати всіх з ковзанки в теплі помешкання: щипає за вуха—пршує вище підіймати комір пальта, стискує крижаними лещатами ноги.

Справді попробуйте постояти нерухомо на кризі протягом години. Кнути почнете, стрибати, притоптувати ногами, щоб зігрітися. А ось вистонже страдальники-глядачі.

Всі на місцях. Знову свисток і маленька кулька—м'яч починає шакрутитися по полю. Знавцеві футболу суть хокея зрозуміти не тяжко. 11 гравців—5 форвардів, 2 хавбеки, 2 беки і 1 голкіпер. Ті ж ворота, але тменші, та ж тактика, і той же рахунок за числом забитих м'ячів.

Та не тільки лід дав твердий ґрунт для зимового спорту. Притягає до уваги наших фізкультурників і пухкий настил снігу, що цього року раніш, а звичайно, покрив землю гладким килимом. На цьому й процвітає старови скандинавський спорт—біг на лижах. Організована недавно в комунальнупарку лижна станція „Динамо“ згуртувала навколо себе силу-силенну фізтурників. З ранку до ночі тут лунає бадьорий сміх, завзята молодь загартсвоє здоров'я і виконує спритність та залізну рішучість.

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ
ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА

на 1928-й рік і літературно-критичний
містецький місячник

„ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“

(ВИДАННЯ РІК ЧЕТВЕРТИЙ)

ЩО ВИХОДИТЬ КНИЖКАМИ 8 АРКУШІВ

- „ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“ подає кращі твори з української та
:: :: чужоземної літератури :: ::
„ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“ містить критичні огляди поточної укра-
:: :: їнської й чужоземної літератури :: ::
„ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“ освітлює питання образотворчого, теа-
тального і кінематографічн. мистецтва
„ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“ відгукується на головніше з політично-
економічних і науково-технічних питань

Протягом 1928 року річні передплатники „ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ“ одержать
БЕЗПЛАТНО: 1) „Альбом сучасних українських письменників Радянської України“
(36 портретів); 2) „Альманах сучасної західної літератури“ (10 арк.)

ПЕРЕДЕЛАТА на ЖУРНАЛ:

На 1 міс.—	крб.	85 коп.
„ 3 „ 2 „	50 „	
„ 6 „ 4 „	25 „	
„ 12 „ 8 „	— „	

Окреме число 1 крб.
Передплата
за кордон на рік 5 дол.

Річні передплатники можуть вносити
передплату в кілька строків, а саме:
при передплаті 4 крб., до 15 квітня
2 крб., до 15 липня 2 крб.

Адреса редакції: Київ, вул. К. Маркса, 2

Передплата приймається по всіх філіях Державного Видавництва України, зокрема
в Київській філії Д. В. У.— вул. Карла Маркса, 2

ВСЕУКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВНА ВИДАВНИЧА та КНИГОТОРГОВЕЛЬНА СПІЛКА

КНИГО СПІЛКА

Харків, Горяїновський пр., № 2, телефон 46-74

НОВА ГРОМАДА

ДВОХТИЖНЕВИЙ ІЛЮСТРОВАННИЙ КООПЕРАТИВНИЙ, НАУКОВО-

:: :: ПОПУЛЯРНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ ЖУРНАЛ :: ::

Виходить за відповідальною редакцією А. Е. ГЕТЛЕРА.

Завідує Редакцією С. П. КРАВЦІВ (КРИГА).

СТАТТІ

НИЗКА ПОСТІЙНИХ ВІДДІЛІВ

з усіх питань практичної кооперативної роботи
та сільського господарства

Кооперація. Літературний розділ. Сільське гос-
подарство. По кооперативній Україні. Книжкова
поліція. Новинки науки й техніки. Розвага на до-
звіллі. Постійна інформація про нові видання
Книгоспілки

ПОСТІЙНІ ОГЛЯДИ
політичного життя та революційного руху
в СРСР та за кордоном

ОПОВІДАННЯ ТА ВІРШІ
найкращих сучасних письменників та літератур-
ного молодняку, ілюстровані кращими художниками

ЦІКАВІ ІЛЮСТРАЦІЇ
з будівництва та побуту України, СРСР Зако-
донна політ-хроніка в ілюстраціях

ЛИСТУВАННЯ

з читачами й дописувачами. Поради в справі
:: :: читання й кооперативної самоосвіти :: ::

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ

На рік	5 крб. — коп.
На півроку	2 крб. 75 коп.
На 3 місяці	1 крб. 50 коп.
Ціна окремого числа. —	крб. 30 коп.

ВИМАГАЙТЕ В УСІХ

КООПЕРАТИВНИХ ТА ИНШИХ
КНИГАРНЯХ, КІОСКАХ
ТА ГАЗЕТНИХ ЕКСПЕДИЦІЯХ

ВСЕСВІТ

Переборовши всі труднощі утворення першого на Україні універсального тижневика і здобувши за минулий рік широке коло

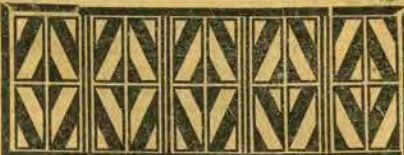
прихильників—читатів, Редакція „ВСЕСВІТА“ цього року ставить собі за завдання всяким чином поліпшувати журнал, для чого й потрібно мати тісний зв'язок з основним колом читачів журналу—з річними передплатниками.

В тій меті в 1928 р. буде широко розвинуто практику конкурсів і розподілено серед річних передплатників премії.

Річні передплатники журналу „ВСЕСВІТ“ на 1928 рік, що надішлють передплату власними поштовими переказами (але не через комісійну агентуру пошти) або безпосередньо здадуть її до Харківської чи окружної контори Видавництва „Вісти ВУЦВК“—і все це до 1 березня 1928 року—візьмуть участь у розподілі преміяльних предметів на суму з розрахунку 400 крб. на 1 тис. річних передплатників.

ПРИЙМАЄТЬСЯ
ПЕРЕДПЛАТА
НА 1928 РІК
НА

УНІВЕРСАЛЬНИЙ
ІЛЮСТРОВАННИЙ
ТИЖНЕВИК

Список преміяльних предметів для річних передплатників опубліковано буде в березні, після в'яснення загальної суми і вибору предметів. Пропонуючи для того зі свого боку

модерний радіоапарат з гучномовцем, навушниками й лампами, фотоапарат з належним приладдям, велосипед і столярний та слісарний струмент,

Контора прохає річних передплатників подати до 1-го березня 1928 р. свої зауваження відносно цих і інших бажаних преміяльних предметів.

Росподіл для річних передплатників відбудеться жеребком 1 квітня 1928 р.

Піврічні передплатники, на тих самих умовах внесення передплати, візьмуть участь у другому розподілі, в другій половині року, коли поновлять передплату на друге півріччя.

Тим, що великого запасу „ВСЕСВІТА“ на 1928 р. друквано не буде, Контора просить річних і піврічних передплатників не гаятися з надсилкою передплати.

КОМПЛЕКТІВ „ВСЕСВІТА“ ЗА 1927 РІК НЕМА.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

на 1 рік—52 прим.—7-20 к., на $\frac{1}{2}$ р.—3-60 к., на 3 міс.—1-80 к., на 1 міс.—4-5 номерів 60 коп. Ціна окремого номера—15 коп. Передплата приймається в Головній Конторі—Харків, вул. К. Лібкнехта № 11, в округах по всіх представництвах „Вістей“ та в кожному кіоскові залізничі.